

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Martina Kopy a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **NATUR Styl, s.r.o.**
Dražice 242, PSČ 391 31
zastoupena JUDr. Kamilem Jelínkem, advokátem
Koblišná 72/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. JMK 140091/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. JMK 140091/2021, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 17. 8. 2021, č. j. MMB/0297958/2021, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Kamila Jelínka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobkyně si včas z datové schránky nevyzvedla výzvu, aby coby provozovatelka vozidla, se kterým někdo spáchal přestupek, uhradila částku 700 Kč, nebo sdělila úřadu, kdo vozidlo řídil. Nestihla proto ve stanovené lhůtě určenou částku uhradit. Hned po otevření dané zprávy v datové schránce ji ovšem uhradila a obrátila se na brněnský magistrát s omluvnou žádostí, ve které vysvětlovala, proč ji neuhradila dříve. Podle magistrátu nicméně taková žádost není právně přípustná. Proto řízení o ní zastavil a žalovaný to potvrdil. Soud je však toho názoru, že šlo o přípustnou žádost, kterou měl magistrát posoudit po věcné stránce.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 11. 6. 2021 Magistrát města Brna („magistrát“) zaslal žalobkyni do datové schránky výzvu, aby jako provozovatel vozidla, jehož nezjištěný řidič spáchal přestupek, uhradila určenou částku 700 Kč do 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy („výzva“). Žalobkyně se nepřihlásila do datové schránky v době 10 dnů po dodání výzvy, která se dne 21. 6. 2021 na základě fikce stala doručenou. Lhůta k úhradě určené částky proto skončila ve středu 7. 7. 2021.
3. Dne 13. 7. 2021 zaslal jednatel žalobkyně magistrátu písemnost, kterou nazval *Omluva a zdvořilá žádost o prominutí zmeškání lhůty k úhradě*. Vysvětloval v ní, že se v rozhodné době nacházel v zahraničí. K vyzvedávání pošty po dobu jeho nepřítomnosti pověřil svou manželku. V inkriminované době ji ovšem hospitalizovali v nemocnici. Nedopatřením opomněl zajistit vyzvedávání pošty z datové schránky žalobkyně jinou osobou. Jednatel se do datové schránky přihlásil právě dne 13. 7. 2021. Po seznámení se s doručenou výzvou zajistil téhož dne rychlou úhradu určené částky. Součástí žádosti byl doklad o úhradě a doručenka datové zprávy. Vyplývala z nich úhrada určené částky v tentýž den, ve který se jednatel žalobkyně přihlásil do datové schránky. Za prodlení se jednatel žalobkyně omluvil a požádal o prominutí zmeškání lhůty.
4. Dne 6. 8. 2021 magistrát vrátil žalobkyni částku 700 Kč. Z § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu plyne, že pokud provozovatel vozidla uhradí určenou částku po dni splatnosti, pak ji obecní úřad bezodkladně vrátí provozovateli vozidla. Magistrátu proto nezbylo, než se těmito jednoznačnými ustanoveními zákona řídit a uhrazenou částku žalobkyni vrátit. Žádost o prominutí zmeškání úkonu z toho důvodu vyhodnotil jako zjevně právně nepřípustnou podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2021, č. j. MMB/0297958/2021, tedy řízení o žádosti žalobkyně zastavil.
5. Žalobkyně se odvolala. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 29. 9. 2021, č. j. JMK 140091/2021 („rozhodnutí žalovaného“), její odvolání zamítl. Instituty navrácení v předešlý stav a prominutí zmeškání úkonu (§ 41 správního řádu) se podle žalovaného vztahují na úkony v řízení. Výzva k uhrazení určené částky je však úkonem před zahájením řízení. Ustanovení § 41 správního řádu se tedy na tuto situaci nevztahuje. Lhůta k zaplacení určené částky je lhůtou splatnosti, nikoliv lhůtou procesní. Její zmeškání nelze prominout, je propadná. Správní orgán tedy nemá jinou možnost, než podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu částku zaplacenou po splatnosti vrátit a pokračovat v řízení. Žalobkyni se o všem dostalo řádného poučení. Pokud zákon neposkytuje prostor pro správní uvážení (jako například v případě takto určené lhůty splatnosti) a stanovuje přesný postup (§ 125h odst. 7 zákona o silničním provozu), nezbývá správnímu orgánu nic jiného než podle zákona postupovat.

III. Shrnutí žalobních námitek

6. Žalobkyně uznává, že ve své žádosti neuvedla výslovně, o jaká ustanovení svoji žádost opírá. To však nebylo její povinností. Správní orgány by ji měly podle obsahu správně posoudit (§ 37 odst. 1 správního řádu). Místo toho jen mechanicky použily zákon o silničním provozu a nezohlednily všechny na věc dopadající zákonná ustanovení.
7. Žalobkyně konkrétně odkazuje na § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech. Podle něj lze za *podmínek stanovených jiným právním předpisem* žádat o určení neúčinnosti doručení do datové schránky v souladu s odstavcem 4, který zakotvuje použitou fikci doručení. Jiným právním předpisem, na který míří dané ustanovení, je přitom právě správní řád a jeho § 24 odst. 2 a § 41. Zároveň nelze klást žalobkyni k tíži, že neuvedla přesné ustanovení právního řádu. Šlo by o zjevně přemrštěný požadavek, který by neměl žádné opodstatnění, obzvláště pokud (jednatel) žalobkyně nemá právní vzdělání.
8. Pokud zákon o silničním provozu uvádí postup pro případ pozdní úhrady stanovené částky, nelze to chápat jako důvod nepřipustnosti žádosti žalobkyně. Výklad správních orgánů by vedl vyprázdnění shora citovaných ustanovení správního řádu. Jejich smyslem je umožnit prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu za účelem zmírnění rigoróznosti zákona v odůvodněných situacích. Nelze vyloučit možnost uplatnění žádosti podle § 41 správního řádu s odkazem na to, že zákon jednoznačně stanovuje určitý způsob. Přístup správních orgánů ve skutečnosti nemá v zákoně oporu.
9. Zákonodárce nezamýšlel skrze § 125h zákona o silničním provozu vyloučit možnost uplatnění § 41 správního řádu. Vyplyvá to ze samotného správního řádu, který v několika ustanoveních výslovně uvádí, že zmeškání lhůty či úkonu nelze prominout. Jestliže by zákonodárce chtěl vyloučit uplatnění § 41 v případě zmeškání úhrady určené částky v návaznosti na výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu, přistoupil by nepochybně k podobné zákonné formulaci.
10. Nemůže obstát ani závěr žalovaného, podle kterého se instituty navrácení v předešlý stav a prominutí zmeškání úkonu vztahují na úkony v řízení, přičemž výzva byla úkonem před zahájením řízení, což znamená, že se § 41 správního řádu na tuto situaci nevztahuje. Ze systematického výkladu neplyne, že by se § 41 neměl použít i na úkony před zahájením správního řízení. Dané ustanovení je součástí hlavy IV. části druhé správního řádu. Hlava IV. se věnuje lhůtám a počítání času. Tato ustanovení se přitom dají použít i na úkony před zahájením správního řízení. Žádné ustanovení správního řádu ani jiného předpisu nevylučuje uplatnění daného ustanovení na úkony před zahájením řízení. Žalovaný ani neuvádí, z čeho dovozuje, že by nebylo možné žádost o prominutí zmeškání lhůty uplatnit před zahájením správního řízení. Žádost žalobkyně byla přípustná tím spíše, že se obsahově jednalo o žádost o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. Dovožovat, že by se právní úprava doručování neměla vztahovat na fázi před zahájením správního řízení, by bylo absurdní.
11. Z týchž důvodů neobstojí závěr žalovaného, podle kterého je lhůta k zaplacení určené částky lhůtou splatnosti, nikoliv lhůtou procesní, jejíž zmeškání lze prominout. Podstatou žádosti žalobkyně byla otázka neplatnosti doručení. Tato skutečnost by měla vliv na běh lhůty k zaplacení. Důsledkem rozhodnutí žalovaného o žádosti mohlo být určení, že lhůta splatnosti dosud neuplynula. Proto z ničím nepodložených argumentů žalovaného neplyne, že by žádost žalobkyně nemohla být přípustná. Nelze ani souhlasit, že je lhůta určená ve výzvě lhůtou propadnou, kvůli čemuž magistrát neměl jinou možnost, než částku zaplacenou po splatnosti vrátit a pokračovat v řízení. Nejvyšší správní soud považuje § 41

správního řádu za využitelný i v případě propadných lhůt, nestihne-li účastník řízení úkon provést (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 8 As 40/2018-28, bod 15).

12. Žalobkyně také upozorňuje, že jiné správní orgány podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k úhradě určené částky výslovně připouští (např. Městský úřad v Říčanech nebo Magistrát hlavního města Prahy, jak dokládají jejich webové stránky). Správní orgány v této věci proto porušily i legitimní očekávání žalobkyně podle § 2 odst. 4 správního řádu.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný trvá na svém názoru, že se instituty navrácení v předešlý stav a prominutí zmeškání úkonu vztahují na úkony v řízení. Z toho důvodu tato možnost nebyla ani v poučení ve výzvě. Odlišná rozhodovací praxe jiného správního orgánu nemá na zákonnost rozhodnutí žalovaného žádný vliv. Princip legitimního očekávání neznamená, že pokud jeden správní orgán postupuje chybně, či dokonce nezákonně, pak účastník řízení má právo očekávat takový postup i u jiných správních orgánů.

V. Replika žalobkyně na vyjádření žalovaného

14. V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala, že její žádost byla přípustná na základě § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech. Je právně irelevantní, že výzva tuto možnost nezmiňovala. Zákon o elektronických úkonech dává subjektům s datovou schránkou možnost požádat o určení neúčinnosti doručení do datové schránky.

VI. Hodnocení věci soudem

15. Žaloba je důvodná.
16. Soud předesílá, že se zaměřil čistě na to, jak správní orgány naložily se žádostí žalobkyně po procesní stránce. Pochybily v tom. Proto se soud vůbec nevěnoval meritů dané žádosti, tedy otázce, zda jí správní orgány měly po věcné stránce vyhovět. To bude úkolem magistrátu v novém řízení.
17. Veškerá relevantní komunikace mezi magistrátem a žalobkyní zde probíhala prostřednictvím datových schránek. Proto je počátečním východiskem úprava v zákoně o elektronických úkonech. V jeho § 17 odst. 5 se uvádí: „Osoba, pro niž byla datová schránka zřízena, může za podmínek stanovených jiným právním předpisem⁷⁾ žádat o určení neúčinnosti doručení podle odstavce 4.“ (zvýraznil soud). Odkazovaný odstavec 4 upravuje fikci doručení po 10 dnech od dodání dokumentu do datové schránky, na jejímž základě magistrát doručil výzvu žalobkyni i v této věci. A ona poznámka pod č. 7 zmiňuje „[n]apříklad § 24 odst. 2 správního řádu.“
18. Ve zmíněném § 24 odst. 2 správního řádu najdeme úpravu žádosti o (a) *určení neplatnosti doručení* nebo (b) *určení okamžiku doručení* písemnosti: „Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.“
19. Podmínkami § 41, které má § 24 odst. 2 správního řádu na mysli, jsou hlavně podmínky procesní a hmotné. Ty procesní jsou v § 41 odst. 2, podle kterého lze požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podatelci bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá.

Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Hmotnou podmínkou pro prominutí zmeškání úkonu – kromě závažných důvodů, které byly překážkou úkonu a nastaly bez zavinění podatele (§ 41 odst. 4) – je, že prominutí zmeškání úkonu podateli nesmí vést k újmě jiných osob dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, u nichž by bylo zjevné, že by to převýšilo újmu hrozící podateli. Tyto podmínky tedy platí i pro určení neplatnosti doručení a určení okamžiku doručení písemnosti.

20. Správní orgány se opírají o § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, podle kterého obecní úřad bezodkladně vrátí provozovateli vozidla určenou částku, jestliže ji uhradil po dni splatnosti. Proto tu podle správních orgánů vůbec není prostor pro instituty určení neúčinnosti doručení fikcí podle zákona o elektronických úkonech, resp. určení neplatnosti doručení nebo určení okamžiku doručení a navrácení v předešlý stav s prominutím zmeškání úkonu podle správního řádu. Podle uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu správní orgány podle svého názoru neměly jinou možnost, než žalobkyni uhrazenou určenou částku vrátit. Její žádost byla podle nich zjevně právně nepřipustná.
21. Judikatura nabízející řešení tohoto úzkého procesního problému podle všeho neexistuje. Jak ovšem osvětluje komentářová literatura k § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu: „Pozdní uhrazení určené částky (...) nevyvolává žádné právní účinky a na straně obce představuje bezdůvodné obohacení. Ustanovení o navrácení v předešlý stav, respektive prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu použít nelze, neboť doručením výzvy k uhrazení určené částky ještě žádné řízení neběží. *Za podmínek stanovených v § 24 odst. 2 správního řádu se však zřejmě lze domáhat určení neplatnosti doručení nebo určení okamžiku doručení výzvy k uhrazení určené částky. Z neplatného, respektive neúčinného doručení totiž nemohou vyplývat žádné právní účinky, tedy ani počátek běhu lhůty pro uhrazení určené částky.*“ (viz komentář k § 125h. In: Bušta, P., Kněžínek, J. *Zákon o silničním provozu: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO361_2000CZ. Dostupné v systému ASPI. ISSN: 2336-517X; zvýraznil soud).
22. Již odtud lze dovozovat jisté praskliny v tvrdém postoji správních orgánů – § 24 odst. 2 správního řádu, jehož použití správní orgány odmítají, tu lze podle daného komentáře použít. Z rozhodnutí správních orgánů vlastně plyne, že se v případě výzvy provozovateli vozidla k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 až 4 zákona o silničním provozu neuplatní instituty neúčinnosti či neplatnosti doručení, resp. určení okamžiku doručení písemnosti. To by ovšem bylo pro provozovatele vozidel příliš příkrý závěr. Může se v životě každého z nás přihodit, že opravdu nebudeme moc – např. pro závažnou zdravotní indispozici – vyzvednout datovou zprávu v datové schránce nebo si převzít běžnou poštu.
23. Soud se navíc plně neztotožňuje ani s uvedeným komentářovým názorem, pokud jde o nepoužitelnost § 41 správního řádu. Přesvědčila ho totiž systémová argumentace žalobkyně. Pokud nahlédneme do správního řádu, objevíme toto ustanovení v hlavě IV. (lhůty o počítání času) části druhé (obecná ustanovení o správním řízení). Ustanovení dané hlavy mají obecnou povahu vůči zbytku ustanovení dané části správního řádu. A podpůrně lze tato pravidla pro lhůty a počítání času podle soudu použít – kde je to s ohledem na rozsah § 41 odst. 1 správního řádu z povahy věci možné – i pro další části správního řádu. Ostatně stejně je to s problematikou doručování, upravenou v dílu 4. hlavy II. téže části správního řádu, ve které najdeme § 24 odst. 2 správního řádu, o jehož použitelnosti ani zmíněný komentář nepochybuje.

24. Argument, že doručením výzvy k uhrazení určené částky ještě žádné řízení neběží, tedy soud nepřesvědčil. Nejenže by to muselo platit i pro § 24 odst. 2 správního řádu, ale je třeba dodat, že hned následná hlava V. správního řádu upravuje i postup před zahájením řízení. Ustanovení § 42 správního řádu pracuje se lhůtou 30 dní, na níž se použijí pravidla počítání času v § 40 správního řádu. Toto je ustanovení je v hlavě IV., v níž je i dotčený § 41 upravující institut navrácení v předešlý stav, resp. prominutí zmeškání úkonu. Ze zákona přitom podle soudu neplyne důvod, proč § 41 nepoužít, i pokud správní řízení ještě neběží.
25. Opačný závěr správních orgánů a citovaného komentáře nelze dovozovat ani z toho, že § 41 odst. 2 obsahuje nekonzistentně se zbytkem § 41 slovo „účastník“. Hned v téže větě totiž hovoří o podateli, stejně jako v odst. 3, 4, 5 a 7. Slovo „účastník“ pak znovu zmiňuje § 41 odst. 8, kde ovšem znovu o kousek dál zmiňuje podatele. Lze to tedy přičíst jen nepečlivosti zákonodárce. Pokud totiž § 41 odst. 2 věta první správního řádu říká, že „[p]ožádat o prominutí zmeškání úkonu *účastník* může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která *podateli* bránila úkon učinit.“, je zjevné, že má jít o tutéž osobu. Jasný závěr, že § 41 lze použít jen na účastníky zahájeného řízení, odtud tedy také neplyne.
26. Dění v projednávané věci pak lze bez problémů podřadit pod jednotlivá ustanovení hlavy IV. části druhé správního řádu. Magistrát určil žalobkyni lhůtu, kterou stanovil zákon, aby provedla úkon (§ 39 odst. 1 správního řádu) v podobě úhrady určené částky (nebo aby případně sdělila totožnost řidiče vozidla). Tato lhůta se poté počítala podle pravidel § 40 správního řádu. Není pak důvod, proč by se nesměl použít i běžný procesní institut navrácení v předešlý stav, resp. prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu. Úhrada určené částky totiž může být jeho slovy úkon, který je třeba provést v určité lhůtě (§ 41 odst. 1 správního řádu). Jestliže pominula překážka, která podateli bránila takovýto úkon učinit, lze do 15 dnů od jejího pominutí požádat o prominutí jeho zmeškání (§ 41 odst. 2). A lze na takovýto úkon použít i hmotná pravidla v odst. 4 a 5. Správní orgán poté může rozhodnout podle odst. 6. V očích soudu tedy nic ve správním řádu nebrání tomu, aby se i institut navrácení v předešlý čas, resp. prominutí zmeškání úkonu podle § 41 použil i ve vztahu k výzvě provozovatelům vozidel vydané podle § 125h zákona o silničním provozu.
27. Pokud jde o § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, na němž staví svoji argumentaci správní orgány, pak z něj podle soudu nelze dovozovat víc, než co přesně říká – tedy že obecní úřad bezodkladně vrátí provozovateli vozidla určenou částku, pokud ji uhradil po dni splatnosti. Smyslem a účelem tohoto ustanovení je jen vyřešit vzniklé bezdůvodné obohacení obecního úřadu v běžných situacích, ve kterých zkrátka provozovatel uhradí určenou částku pozdě (aniž by současně vznášel žádost podle § 24 odst. 2 či § 41 správního řádu). *Toto ustanovení nemá za cíl tvrdě vyloučit uplatnění institutů určení neplatnosti doručení, určení okamžiku doručení písemnosti nebo navrácení v předešlý stav, resp. prominutí zmeškání úkonu.* Podle soudu by takto přísné omezení standardních procesních práv musel zákon – buď správní řád nebo zákon o silničním provozu – stanovovat výslovně, jako je tomu v procesních předpisech běžné (srov. ve správním řádu § 41 odst. 2 *in fine*, § 84 odst. 1 věta první za středníkem, § 118 odst. 3, § 146 odst. 2 *in fine*, § 172 odst. 5). Vzhledem k absenci této výslovné výluky také podle soudu nemůže postoj správních orgánů v této věci obstát.
28. V neposlední řadě podle soudu nehraje roli ani to, že podle žalovaného byla lhůta ve výzvě lhůtou propadnou. Zde žalobkyně trefně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 8 As 40/2018-28. Nejvyšší správní soud v něm výslovně uvedl:

„Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, čj. 9 As 105/2017-54 vyplývá, že lhůta k odstranění vad podání stanovená usnesením podle § 39 odst. 1 [správního řádu – upravil krajský soud] je *lhůtou propadnou a pokud v ní účastník řízení nestihne úkon provést, je jedinou cestou žádost o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 správního řádu (...)*.“ (zvýraznil soud).

29. Závěr správních orgánů, že žádost žalobkyně ze dne 13. 7. 2021 byla zjevně právně nepřipustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, je tedy nezákonný. *Šlo o přípustnou žádost o určení neúčinnosti doručení do datové schránky fikcí ve smyslu § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech.* Z toho důvodu soud jejich rozhodnutí zrušil. Zbýlými námitkami žalobkyně se již pro nadbytečnost nezabýval.
30. V dalším řízení bude úkolem magistrátu, aby žádost žalobkyně ze dne 13. 7. 2021 o určení neúčinnosti doručení do datové schránky fikcí nejprve posoudil podle jejího obsahu (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu) a zvolil cestou jakých *podmínek stanovených jiným právním předpisem* ve smyslu § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech se vydá. Zda tedy použije (a) § 41 správního řádu a instituty navrácení v předešlý stav, resp. prominutí zmeškání úkonu, jak žalobkyně žádost označila, nebo (b) zda ve skutečnosti nejde podle obsahu o žádost o určení (1) neplatnosti doručení nebo (2) určení okamžiku doručení písemnosti ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. V návaznosti na tuto volbu poté magistrát posoudí žádost žalobkyně po věcné stránce. Toto posouzení soud nijak nepředjímá.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 3 soudního řádu správního). Věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Správní orgány váže právní názor vysvětlený v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního).
32. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč k rukám jejího advokáta. Tato částka se skládá z částky 12 342 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobkyně, spočívající v přípravě a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a dvou podáních ve věci (žaloba a replika) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu] za tři úkony právní služby po 300 Kč a DPH ve výši 2 142 Kč. Dále je třeba připočíst soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu